OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Lui Eriksson

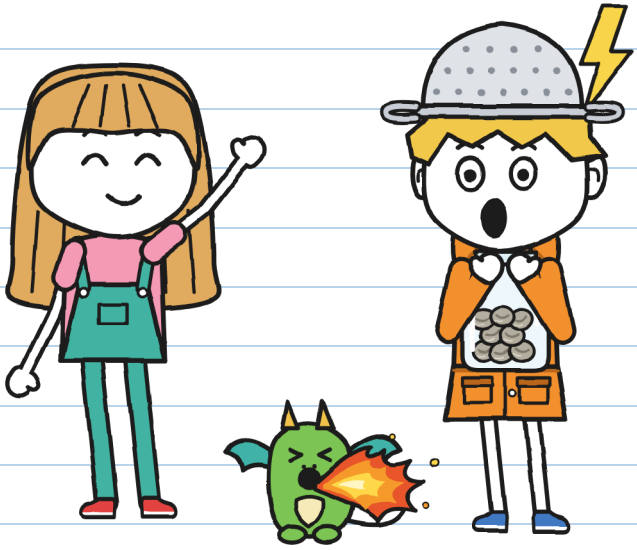

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK M
Mellannivå · 9+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Text och bild: Lui Eriksson

STORLEK M · Mellannivå · 9+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Andra boken i serien. Den första: ”Det här paketet bits”.

LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen åska skadades när boken skrevs. –J.

Och ingen annan. –J.

Hittar du den, öppna den inte före åskan.

BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: gör inte det själv. Om det varar flera sidor står det FRÅN HÄR och TILL HIT. Vid riktigt åskväder gäller sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Åskjägare (typ). Det här är hans anteckningsbok.

Julia. Räknar sekunderna mellan blixt och åska. Skriver med grönt och signerar J.

Smula. Drakunge. Härmar allt Gunni gör. Allt.

Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis.

Flora. Trädgårdsmästaren på Kanalgatan 9. Hon skriver inte på stenar.

Vera. Tar hand om drakar i Drakhuset, bredvid Floras hus. Smula bor hos henne.

Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

LEVERANSBOK 2
av Gunni

OFFICIELL.

”Officiell” betyder att jag läser den först. Officiellt. –].

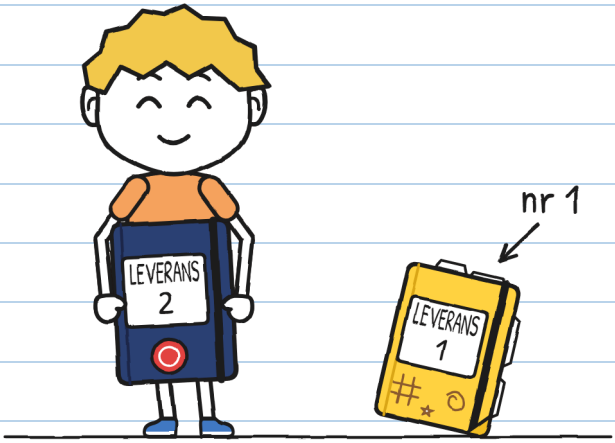

Anteckningsbok 1 är slut: den är full. Den här fick jag av Märta, som äger affären, med sin stämpel på omslaget. Hon säger att man inte ritar i officiella anteckningsböcker. Det får vi se.

KAPITEL 1

Åskjägare

I Märtas affär finns ett paket som darrar. Sedan förra lördagen, lite mer för varje dag.
Jag tänker inte röra det.
Det sista som Julia och jag levererade var ett ägg. Nu är det Smula, en drakunge som härmar allt jag gör.

I affären mittemot mitt hus finns det nitton returer kvar. Det som darrar har mer bråttom än de andra.

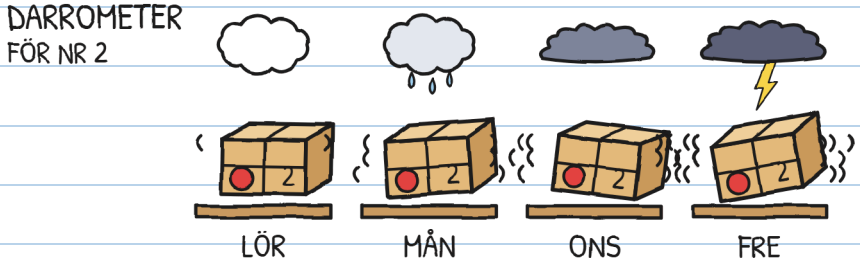

Det darrar inte av rädsla: på lördag klockan sex på kvällen kommer ett åskväder. Jag har kollat väderprognosen sex gånger. –J.

Den som får en retur måste skriva på etiketten med bläck som inte går bort, som det i Julias gröna tuschpenna. Annars flyger den tillbaka till sin hylla i gryningen. Samma person skickar dem alla: R.

Nr 2 hade tjugotre RETUR-stämplar.

Tjugotre. Jag har räknat dem två gånger. –J.

– Tjugotre gånger har jag kört ut det, sa Märta. Och inte en enda gång i åskväder.

På lördagen klockan tio väntade Märta på oss vid disken med nr 2. Totte var också där: på lördagar har vi alla tre straff i affären, för att vi levererade nr 1 utan lov.

– Det här paketet, sa Märta, levererar ni.
I eftermiddag.

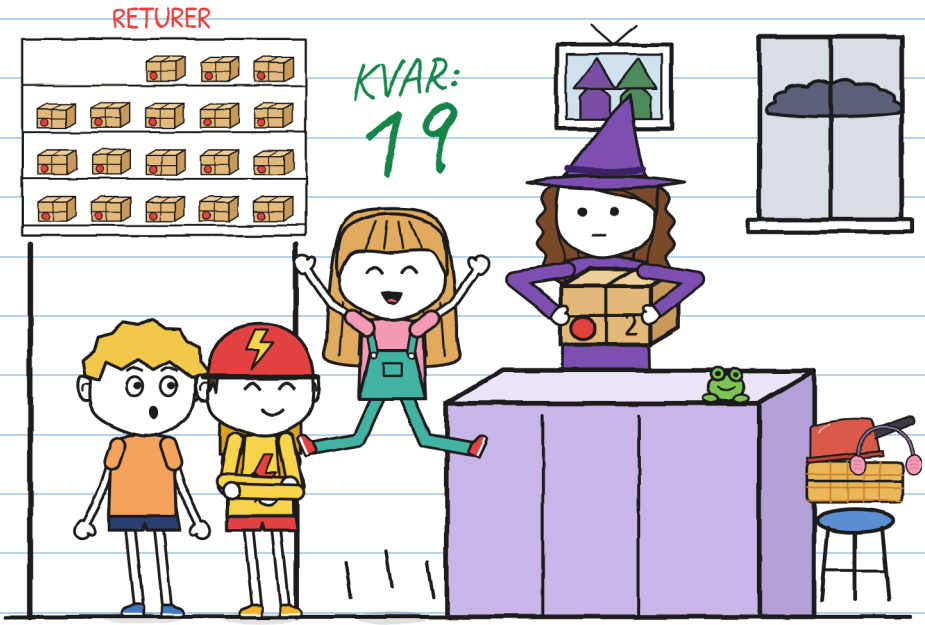

Julia hoppade så högt att hon nästan rörde vid skylten KVAR: 19.

Märta ställde tre villkor och räknade dem på fingrarna:

1. Ni ger er av klockan fem, före åskvädret, och stannar hos Flora tills det har gått över.
2. Era familjer och Flora vet redan.
3. Regeln är den på etiketten: öppnas ej före åskan. Och bara åskan rakt över oss räknas, inte den långt borta.

– Kommer inte du med? frågade Julia.

– Jag har saker att göra här, sa Märta och tittade ut genom skyltfönstret: himlen blev grå.

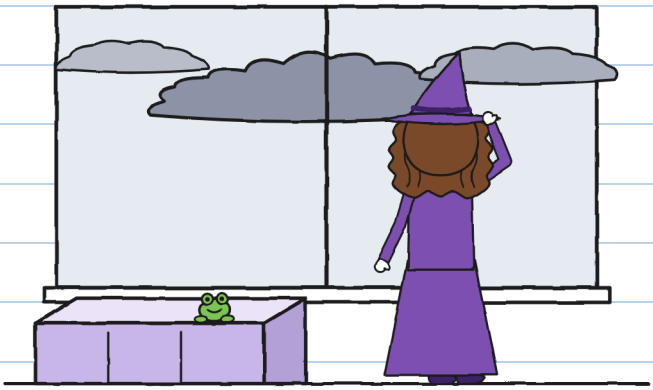

Vilka saker? –J.

Julia tittade på mig.
– Och du, gillar du åskväder?

Och jag sa det man brukar säga när någon tittar så:

– Jag älskar åskväder. I mitt gamla kvarter var jag professionell åskjägare.

Det jag sa

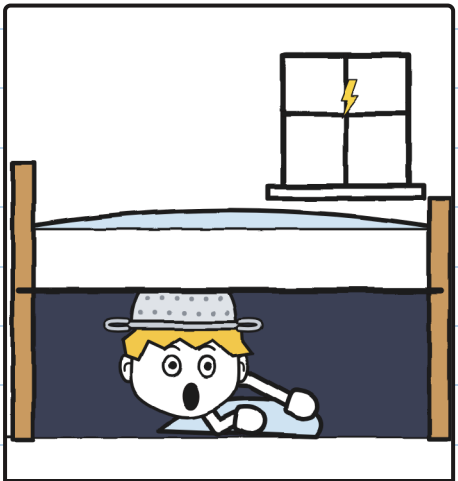

Det som hände på riktigt

Professionell under sängen. –J.

Julia lärde mig att räkna på åskväder i min anteckningsbok, utan att fråga, som alltid:

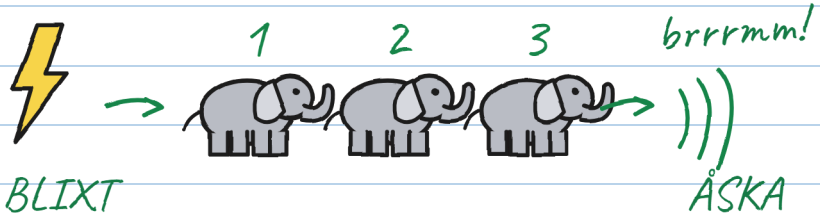

en elefant, två elefanter, tre elefanter...

1 elefant = 1 sekund

3 elefanter = 1 kilometer (ungefär)

0 elefanter = RAKT ÖVER OSS!

↖ Det är åskan på etiketten.
Åska långt borta öppnar inte paketet.

Fler elefanter: den blixten slog ner längre bort.

Hör du åska, även långt borta: gå i skydd!

Det man känner till är mindre läskigt. –J.

Jag behövde inte räkna dem: jag älskar åskväder. Men jag skrev upp det, för säkerhets skull.

Totte läste etiketten över min axel.
– BLIXTBUD levererar inte i åskväder.
Han pekade på det finstilta på ryggsäcken.
– Det är inget åskväder än, sa Julia.
Totte läste det igen. Om ”än” stod det ingenting.

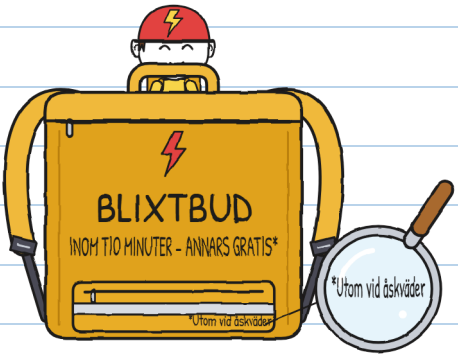

Det finstilta var för litet. –J.

Och han följde med oss.
Klockan fem gick jag hem och hämtade regnjackan.
– Ta den orangea, sa mamma. Är du säker på att du vill gå? Du, som när det åskar…
– HEJDÅ, MAMMA!

”Du, som när det åskar…” VAD? –J.

Vi gick över Stora bron med himlen redan alldeles svart. På natten fäller man upp den för båtarna. Mitt på bron hälsade Julia på vattnet med handen, mycket allvarligt: kanalen och hon kommer inte överens.

Långt borta lyste himlen upp. Julia räknade trettio elefanter fram till åskan.

Brrrmm.

– Ungefär tio kilometer till den blixten, sa hon. Enligt prognosen kommer åskvädret vid sextiden.

– Det åskade! sa Totte. Kan man öppna nu?

– Den där åskan öppnar inte paketet, sa Julia: den på etiketten hörs samtidigt som blixten, noll elefanter. Men man hör åska redan, och det räcker: i skydd!
Vi sprang till Kanalgatan. Jag låtsades vara döv.

– Var det där en hicka? frågade Julia.
– Nej, sa jag. Hick!

Det har varit så sedan jag var liten, men bara med åska: för varje åskknall en hel rad hickor, en var tredje sekund. När åskvädret ligger rakt över mig slutar jag inte. Det är inte rädsla: min kropp gör det utan att fråga mig.

Det heter rädsla. –J.

Vera, hon som tar hand om drakar, väntade på oss vid sin dörr, intill Floras, med Smula i famnen: på lördagar går Smula på promenad med mig.

– I dag bara till Floras hus: det är hennes första åskväder, sa Vera och gav henne till mig. Hon härmar dig i allt, också det du känner. Om hon blir rädd, dra inte i henne: hon håller sig fast. När åskvädret har gått över knackar du tre gånger på muren, så kommer jag och hämtar henne.

– Jag känner ingenting, sa jag. Jag älskar åskväder.

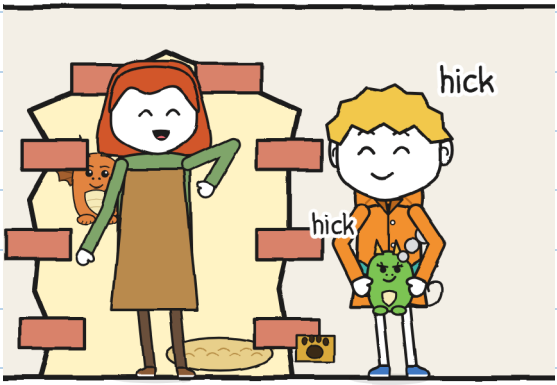

Långt borta åskade det. Jag hickade. Smula hickade och blåste ut rök genom näsan.

– In med er, nu, sa Vera.

Floras hus är det med pelargonerna: från hennes balkong tittade hon på oss för två lördagar sedan, när vi letade efter dörren till Drakhuset, som ser ut som en vägg.

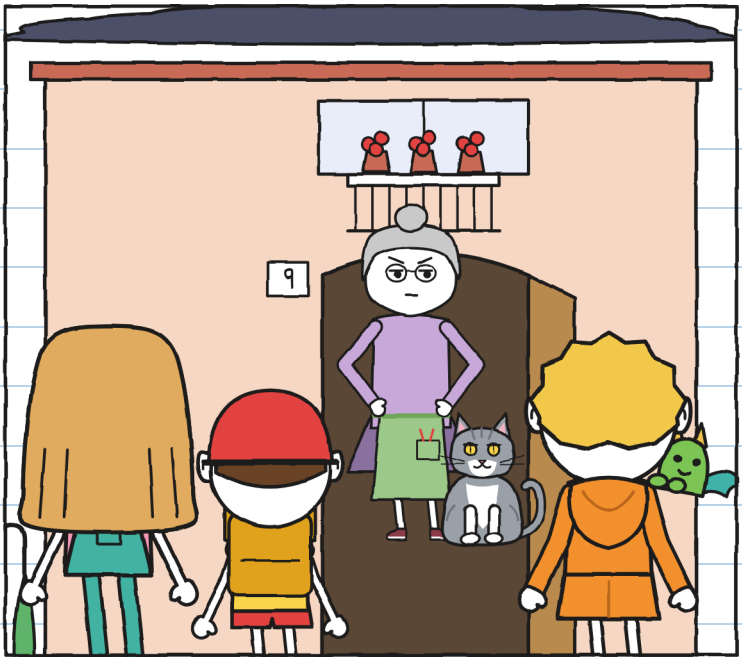

Flora öppnade innan vi hann knacka och tittade på kartongen, på himlen och på Smula.

– Veras unge. Hon får inte sveda mina ormbunkar, sa hon. Kom in, regnet är på väg. Och jag varnar er: jag skriver inte på stenar.

KAPITEL 2

Åska!

Floras kök är fullt av växter, till och med hängande från taket. Längst in leder en glasdörr till växthuset. Bakdörren, med kattlucka, leder ut till gården. Totte ställde in cykeln i hallen på grund av regnet.
På glasdörren fanns några målade droppar. En av dem började stiga uppför glaset.

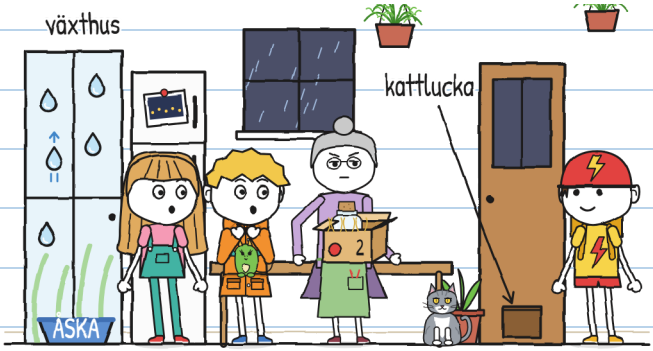

– Det är R:s förtrollade glas, sa Flora. Det släpper in regnet när jag vill. Blixtar, aldrig.
Droppen fortsatte uppåt. Jag bestämde mig för att inte fråga vart den var på väg.

Flora ställde kartongen på bordet och öppnade den utan att fråga: inuti låg halm och en glasburk med åtta små grå kulor.

– Det står att den inte ska öppnas före åskan! skrek Julia.

– Jag har öppnat kartongen, inte burken, sa Flora. Jag vet redan vad som finns i den: R. lovade mig lyktblommor och skickar mig stenar.

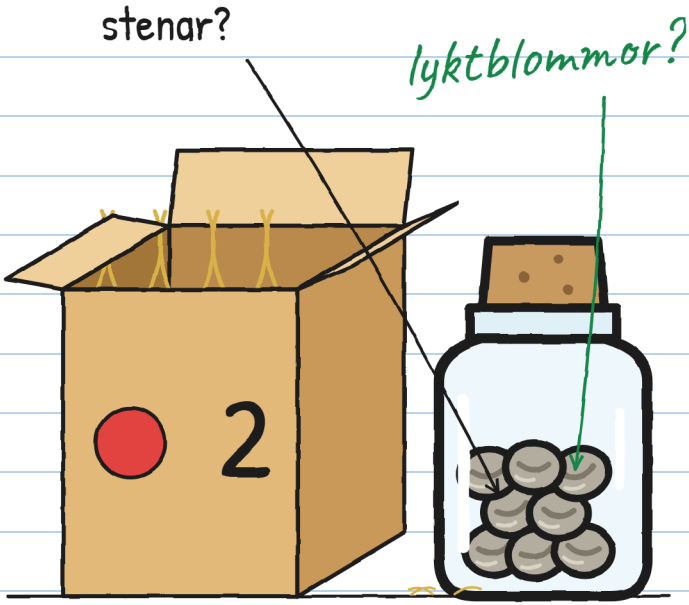

– Vad är en lyktblomma? sa jag.

Flora tog ner ett gammalt foto från kylskåpet: kanalpromenaden en natt, med små ljus längs kanten.

– Det är växter, förklarade Flora. De sparar blixtarnas ljus och lyser hela natten.
– Planterade R. dem?
– R. kom med fröna vakna. Jag stod för jorden. Jag har aldrig sett ett frö som sov.
– Och lyktblommorna?
– De slocknade. R. slutade komma. Nu skickar R. det här.

Därför är kanalen mörk om natten, och spången så läskig, plankan som går över den.

Var det. Jag gick över den i mörkret. –J.

– R. håller alltid sitt ord, sa Flora. Sent, men det blir gjort. Men inte med det här: tjugotre gånger har jag fått den här burken, och tjugotre gånger har det varit stenar.

Jag tänkte på etiketten. Jag kunde den utantill.
– Och har du någon gång väntat på åskan för att öppna den? frågade jag.

Flora tittade på mig som om jag frågade om vatten är blött.
– Jag väntar inte på någon, sa hon. Inte ens på åskan.

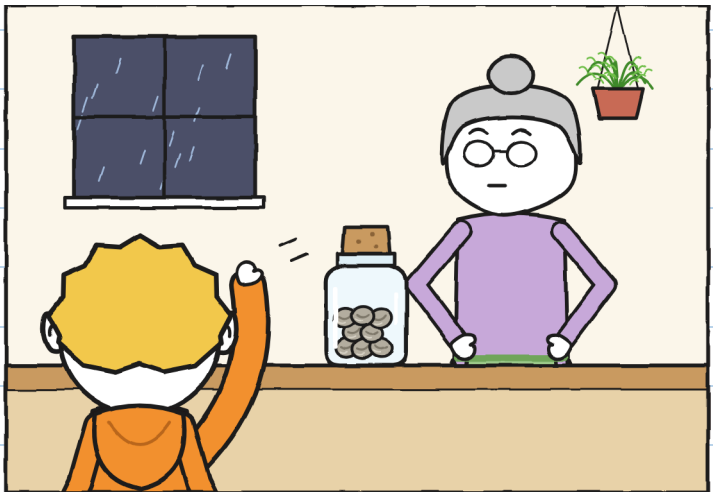

Floras katt heter Åska (namnet står skrivet på hans matskål), är grå och spinner som ett riktigt åskmuller.

Medan vi väntade hände allt möjligt i köket, och ingenting alls:

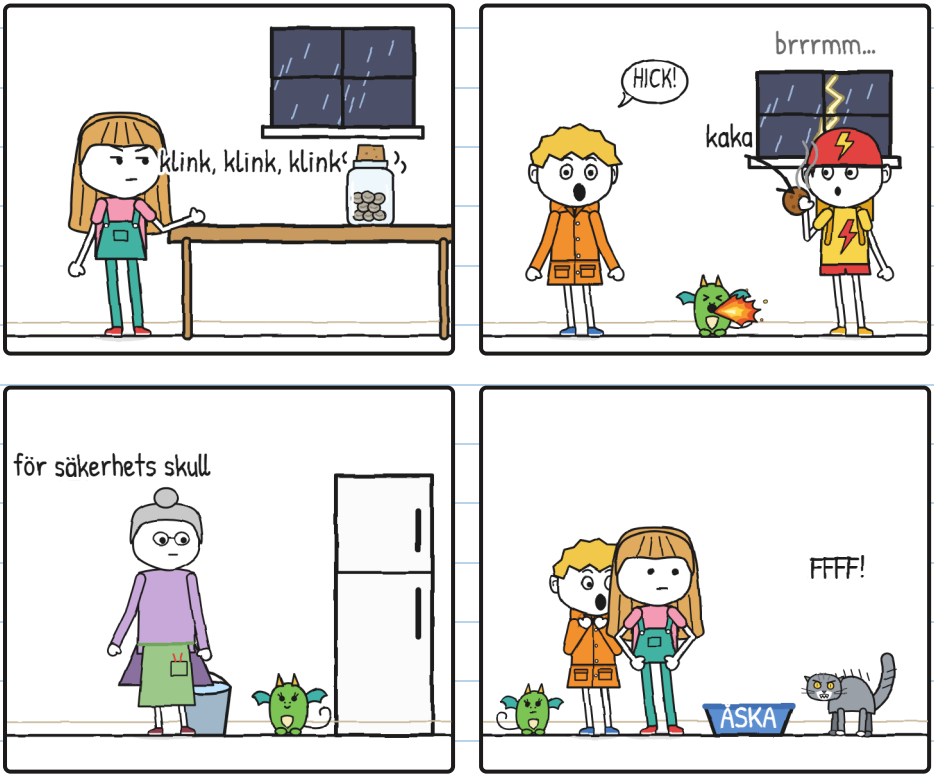

Det värsta med åska är att vänta på den. –J.

Burken klirrade allt starkare. Julia räknade lågt: ”Tolv elefanter”. ”Nio”.
Hennes fot hoppade under bordet.

– Du kommer att göra hål i golvet, sa jag.
– Jag räknar.
– Då räknar din fot snabbare än du.
Då gjorde Smula en liten flamma till, och Åska rusade iväg genom kattluckan, ut på gården. Flora öppnade bakdörren och ropade efter honom:
– ÅSKAAA!

Och Julia öppnade burken.

– Det åskade! sa hon.

Det hade inte åskat. Det var Flora som hade ropat. Åska är katten.

Jag hörde "ÅSKA!", precis vad jag väntade på. Ingen sa att det var en katt. –J.

Jag skrev det på sidan 17.

Den sidan läste jag efteråt. –J.

När burken öppnades slutade den klirra. Inuti låg åtta grå kulor, kalla och stilla. Julia hällde ut dem på bordet och tittade på dem med förstoringsglaset.
– De har en liten springa, sa hon. Som ett stängt öga.

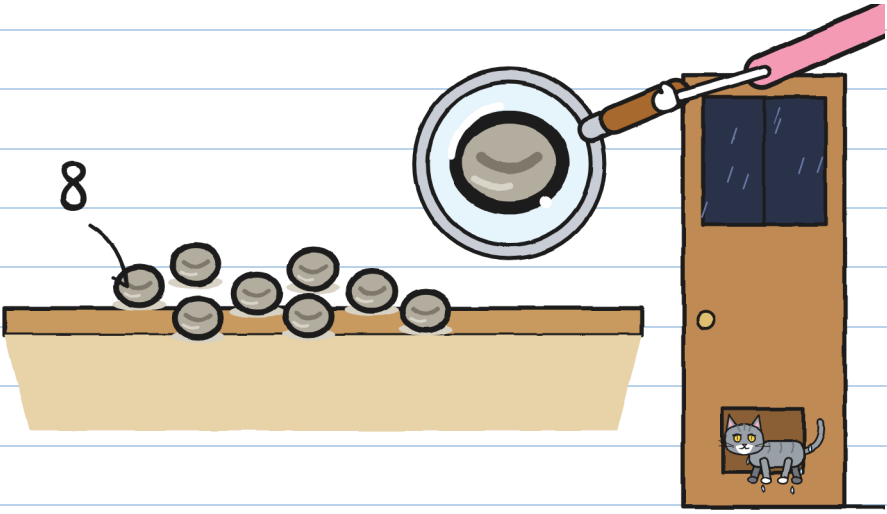

Åska kom tillbaka genom kattluckan, dyngsur, och Flora stängde dörren.
– Stenar. Som vanligt, sa hon och tittade på Julia.

Julia blev rosa som sin tröja.

– De sover, sa jag. Det är frön, inte stenar, och därför står det ”öppnas ej före åskan”. Kanske väcker en kraftig åskknall dem, en som får rutorna att darra.

Flora var tyst en stund.
– Om det är frön, får de bevisa det.

Ute var det nästan natt, och klockan var bara sex.
Blixt. Julia började räkna:

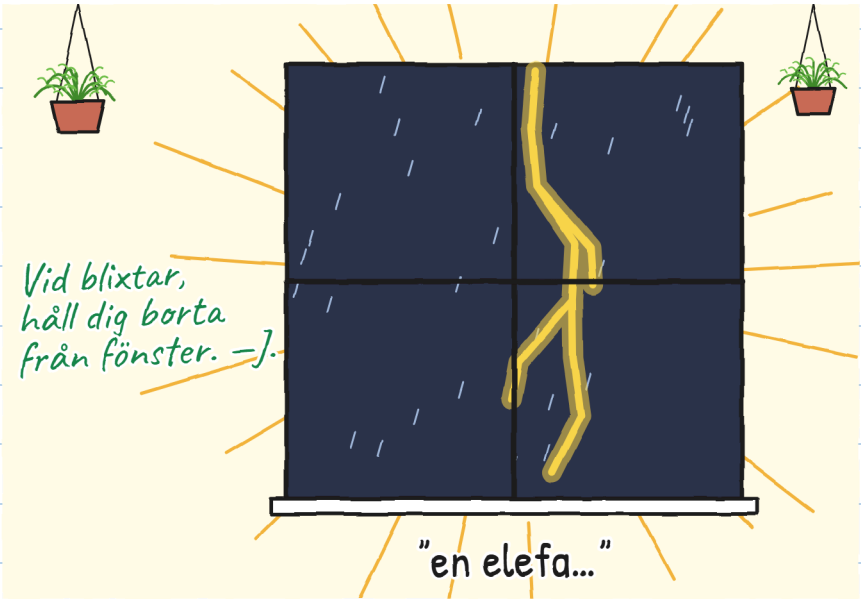

Och sedan kom den riktiga.

Åskan kom tillsammans med blixten: åskvädret låg rakt över oss. Bord, glas och rutor darrade.

Och strömmen gick.

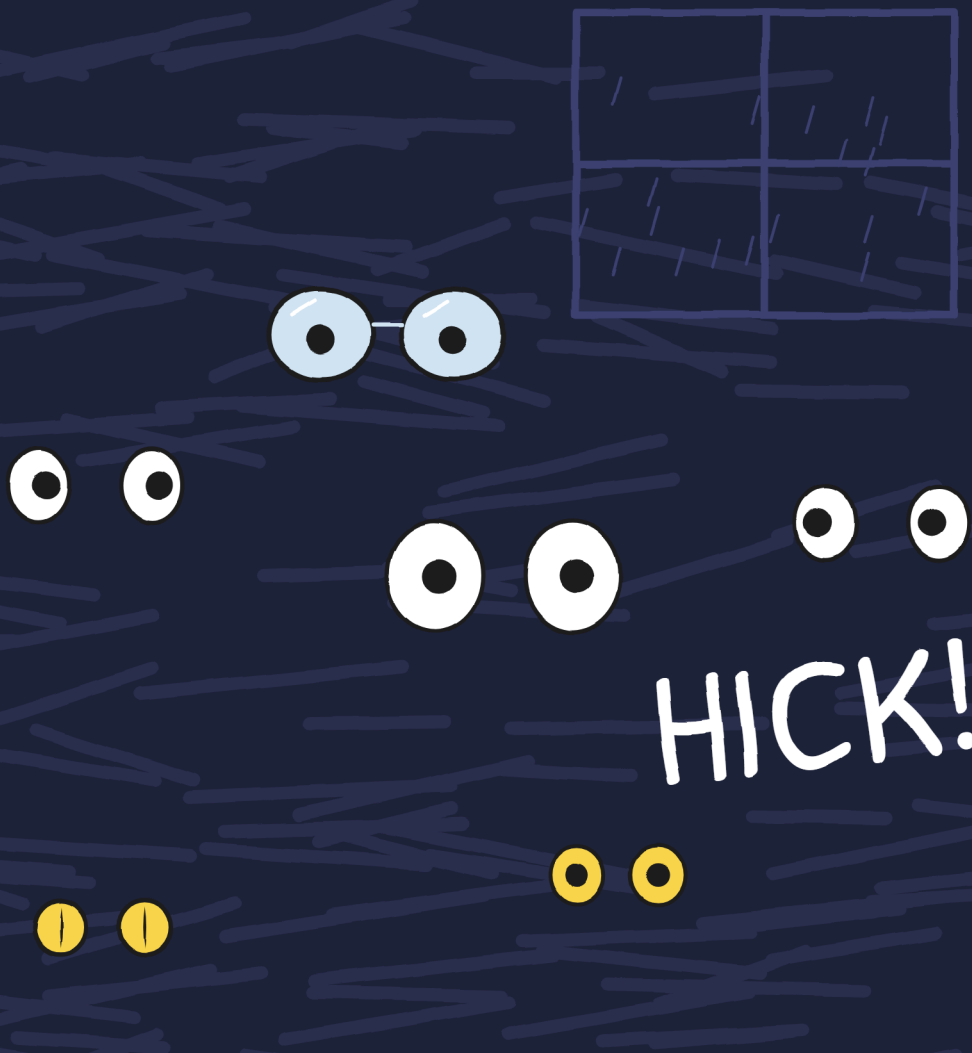

Jag hickade. Smula hickade, och hennes flamma lyste upp köket i en sekund.

Bordet var tomt.

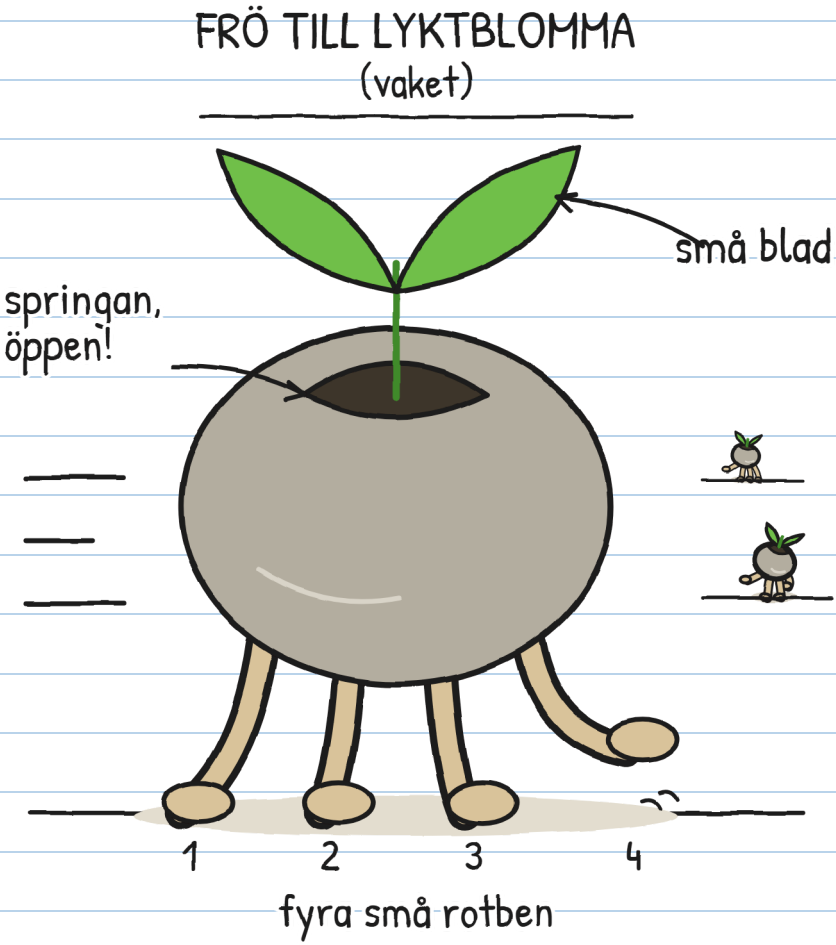

Stenarna hade ben.

Och bråttom. –J.

KAPITEL 3

De rör sig när du inte tittar

I mörkret hördes något som liknade ett pyttelitet regn: tipp, tipp, tipp. Vid nästa blixt var fröna längre bort, och stilla, alldeles stilla, som om ingenting hade hänt.

De sprang fort, men varje blixt stoppade dem, och det var många. Jag såg dem från under bordet. Jag hade tagit på mig Floras durkslag: hemma sätter jag på mig ett när det åskar.

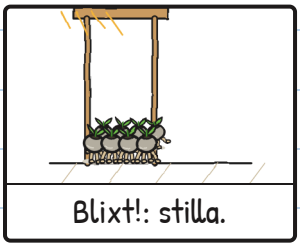

Blixt!: stilla.

I mörkret: springer.

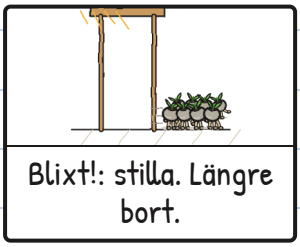

Blixt!: stilla. Längre bort.

Det är den där leken där man fryser när någon tittar. Fast med frön. –J.

Flora riktade ficklampan mot ett frö, som blev stilla. Hon riktade den mot ett annat, och det första sprang iväg.

– Det är frön! De är vakna! ropade Flora.

Det andra rymde så fort Flora flyttade ljuset.
– Vi behöver en ficklampa till, sa jag.
– Då får du tänka ut något annat. Jag har bara den här.

Åtta frön och en ficklampa. Det gick inte ihop.

Alla fröna var på väg mot kattluckan.

– De letar efter jord som blivit blöt av åskregn, sa Flora och ställde en enorm kruka framför. Hemma finns bara jord som vattnats med kranvatten. Och ute finns nästan ingen: plattor, en liten stig och kanalen. Om de tar sig ut spolar regnet ner dem i vattnet.

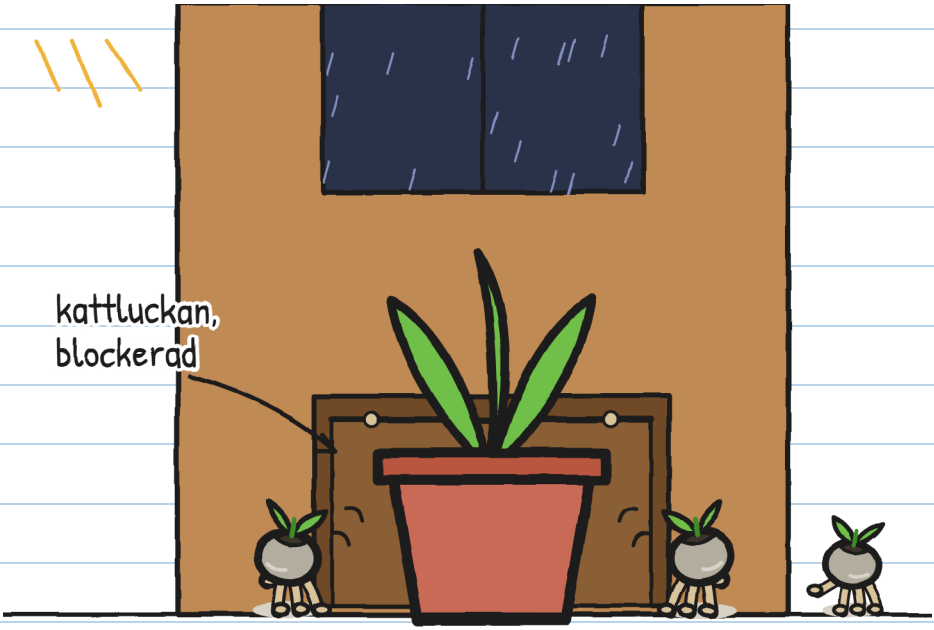

Kattluckan var täppt, men nu var fröna över hela köket, som har hundra gömställen.

Vi provade allt:

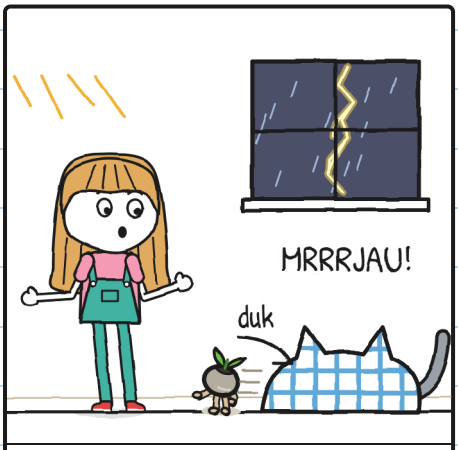

Julia, med en duk: fångade Åska.

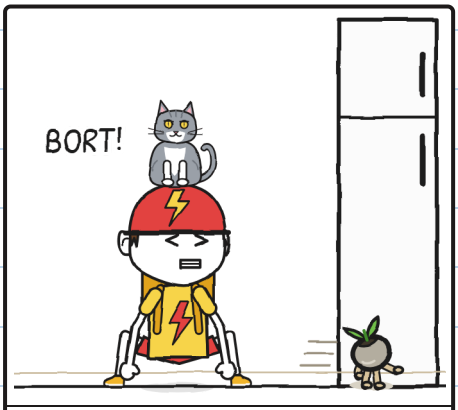

Totte, med händerna: Åska fångade honom.

Smula, med sin flamma: ett!

Flora, med ficklampan: två!

Åska jagade dem också: han ser bra även när det är nästan mörkt; det gör inte vi.

Totte är inte rädd för åskväder. Totte är rädd för katter.

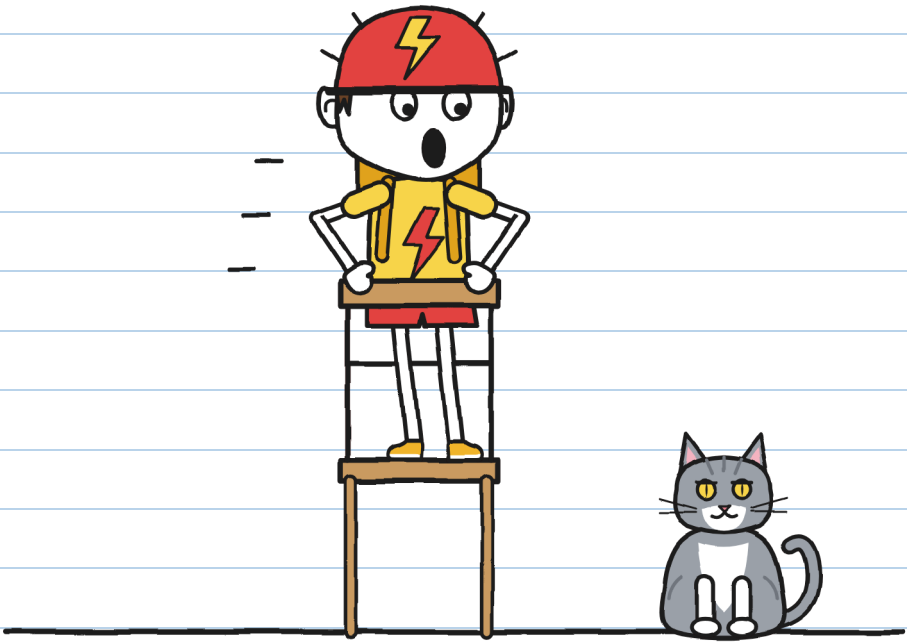

– Det är ju ingen katt! sa Julia. Det är Åska!
– ÄNNU VÄRRE!

Två rädslor och bara ett namn. –J.

Jag låg kvar under bordet med durkslaget på. Därifrån såg jag hela golvet varje gång det blixtrade.

Fröna spred ut sig, men de kom alltid tillbaka till kattluckan. För att knuffa på samma kruka.

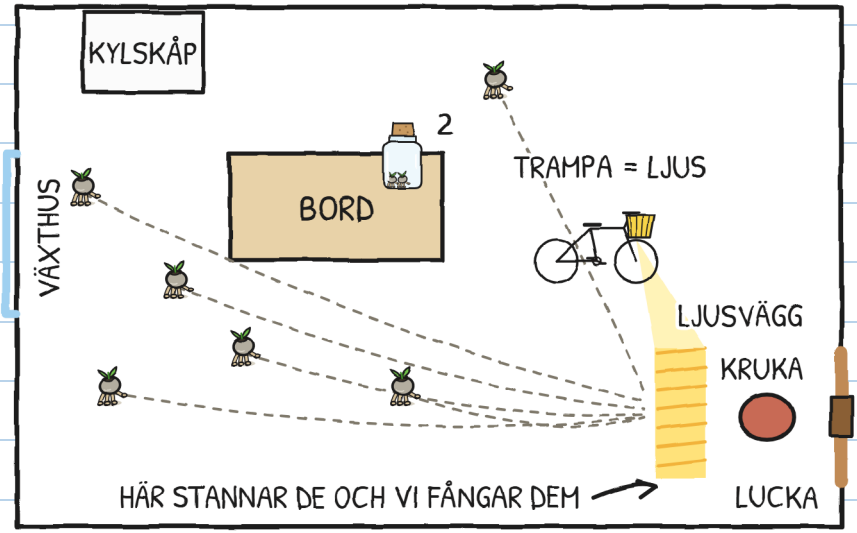

Jag ritade en karta.

– Totte, tänds din cykellampa när man trampar?

– Klart den gör.

– Då levererar du ljus i dag.

Vi ställde cykeln på stödet, med lampan riktad mot kattluckan. Dynamon på BLIXTBUD-cykeln sitter på bakhjulet: snurrar det, blir det ljus. Och Totte trampade.

Han trampade som aldrig förr, särskilt när Åska hoppade upp på honom.

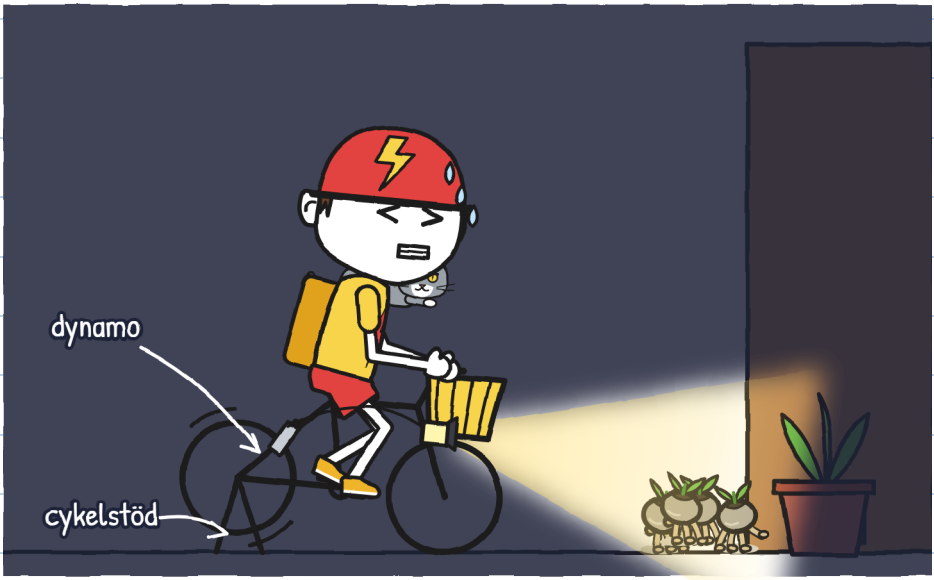

Äntligen är BLIXTBUD bra för något. –J.

Fröna kom fram till ljuset och stannade, och vi fångade dem ett i taget för att lägga dem i burken. Tre. Fyra.

Åska fångade ett till med munnen och Flora tog det ifrån honom med två fingrar.
– Fem! sa hon.

Sex.

Flora satte korken i burken så att inget frö skulle rymma, och böjde sig ner för att hjälpa oss. Då hoppade Åska upp på bordet och knuffade ner den.

Totte fångade den i luften.
– BLIXTBUD, sa han. Inom en sekund – annars gratis.

Men han trampade inte längre, och ljuset slocknade. Och Åska är det ingen som stoppar: han rusade iväg mot kattluckan.

I mörkret: tipp, tipp, tipp. Åska knuffade undan krukan, skrap, och kattluckan sa klack.

Vid nästa blixt fanns det bara ett frö kvar, och Julia fångade det. Sju.

Det åttonde fröet hade gått ut genom kattluckan.

– Jag går och hämtar det! sa Julia och höll i dörrhandtaget.
– När det blixtrar går ingen ut, sa Flora och ställde sig framför dörren. Hon var inte på humör att diskutera.

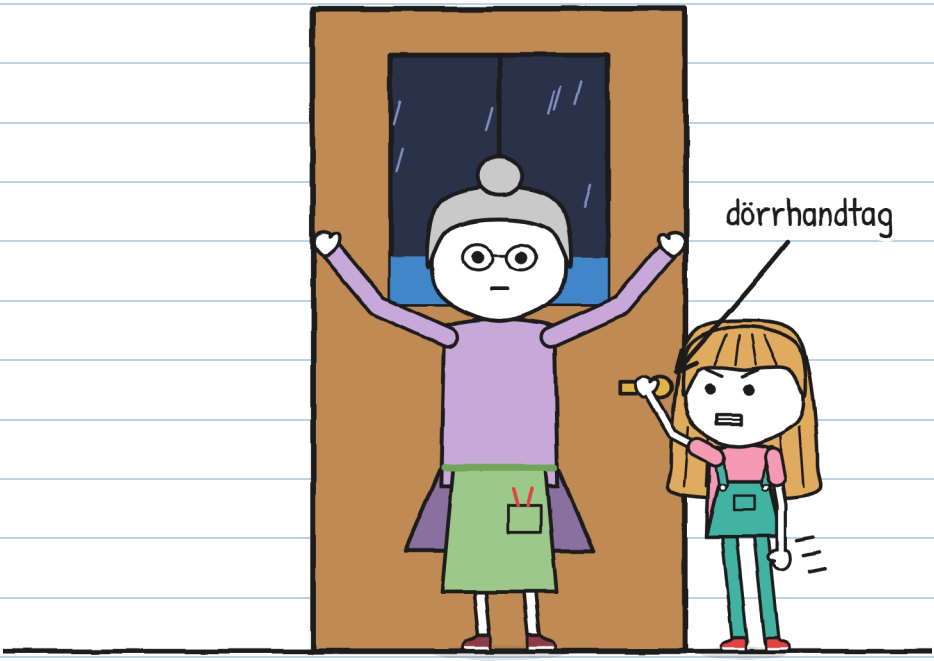

Julia diskuterade inte, men hon släppte inte dörrhandtaget.
Efter en stund sa kattluckan klack: det var Åska, dyngsur. Utan det åttonde fröet.

– Blixt… en elefant, två elefanter.
Brrrmm.
– Två, räknade Julia. Det är fortfarande nära.

– Då är det dags att plantera dem, sa Flora, innan åskvädret försvinner. Och i mörker.
– I växthuset? frågade Julia.
Flora pekade på dropparna som steg uppför glaset.
– Förtrollningen håller fortfarande. Hit kommer inga blixtar in.

Hon upprepade ”I mörker” och tittade på Smula.

Smula tittade på mig. Och hickade.

KAPITEL 4

Hick

Flora förklarade hur man planterar en lyktblomma, som R. hade lärt henne. Jag skrev ner det med officiell handstil:

SÅ PLANTERAR MAN EN LYKTBLOMMA

1.
Jord blöt av åskregn.
(Den med kranvatten duger inte.)

2.
Öppna burken över jorden.
(Öppnar du den för tidigt rymmer de.)

3.
Allt i mörker: de tar sig själva ner i jorden.
(Gräver du ner dem själv, spirar de inte.)

4. 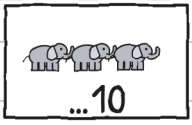

Innan åskvädret drar bort:
med fler än tio elefanter
går de inte att plantera förrän nästa gång.

För att väcka dem: noll elefanter. För att plantera dem: upp till tio. Vid elva somnar de igen. –J.

Flora vred på vevan till fönstret i taket. Det öppnades inte, men de målade dropparna började rinna nedåt, och det riktiga regnet gick rakt genom glaset.
Det föll över odlingsbänken, ett långt bord fullt av jord.
– Allt på bänken. Inte en droppe på golvet, befallde Flora regnet.

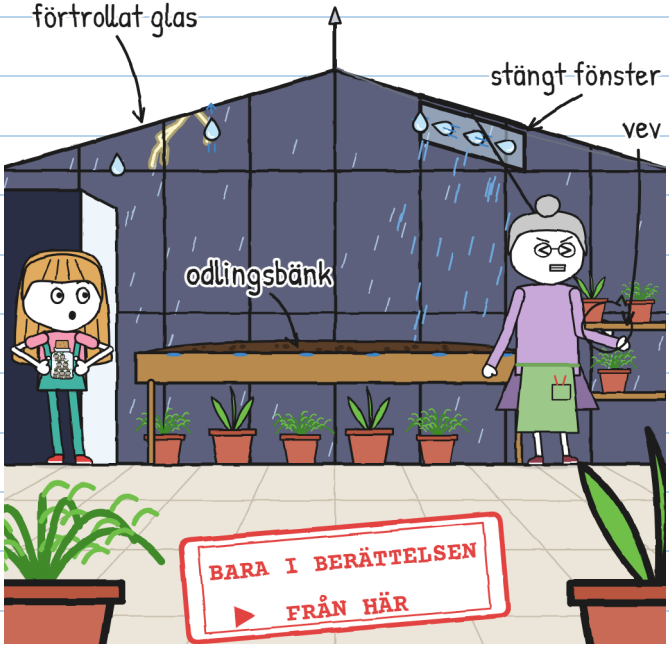

Det här glaset finns bara i berättelsen. Vid ett riktigt åskväder: inga växthus (sidan 76). –J.

– Jord som blivit blöt av åskregn, sa hon. Nu ska allt vara i mörker.

Men Smula var redan inne: hon hade smugit sig mellan Floras fötter utan att någon såg henne. Hon satt under odlingsbänken, bland krukorna.

Flora drog försiktigt i henne. Smula höll sig fast i krukorna med alla fyra tassarna. Vera hade sagt det.

Och för varje hicka jag fick i köket flammade Smula upp i växthuset.

Jag ritade det för att förstå:

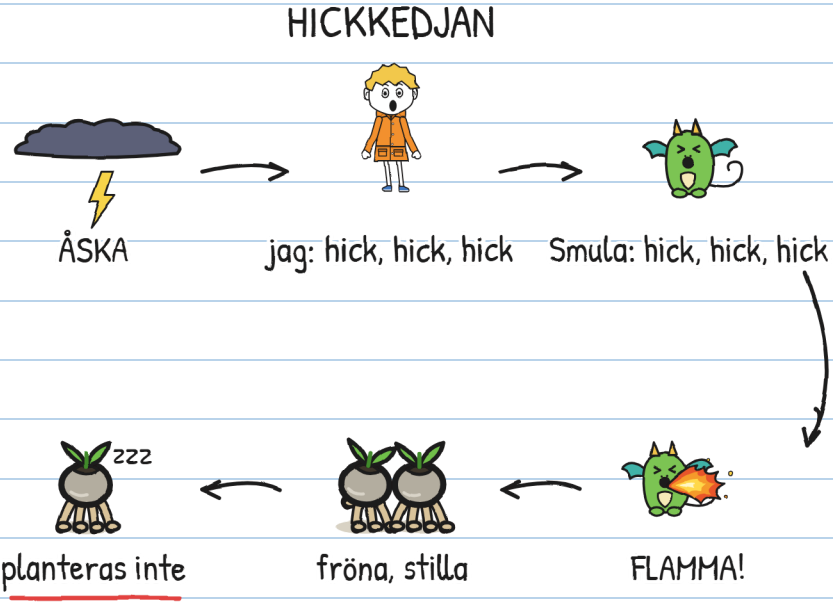

I köket hjälpte hickan: flamma, stilla frö, fångat frö. I växthuset gjorde den det inte: med en flamma var tredje sekund blev det aldrig mörkt så länge som de behöver för att plantera sig.

Kedjan måste brytas. Den länk som är lättast att bryta är du. Med kärlek. –J.

Vi provade allt mot hicka:

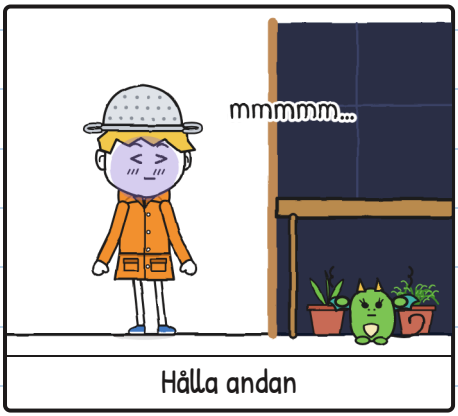

Hålla andan

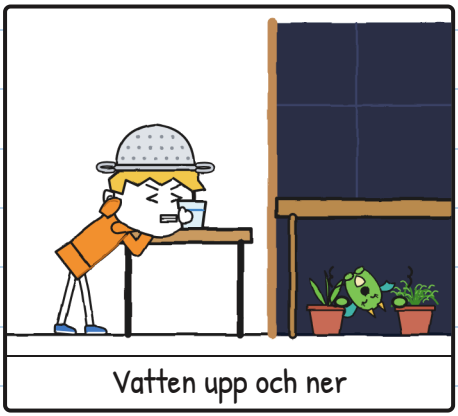

Vatten upp och ner

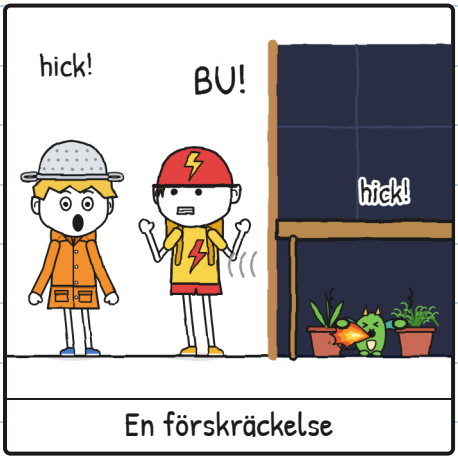

En förskräckelse

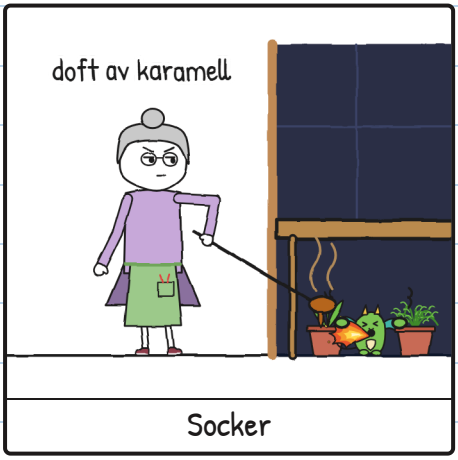

Socker

Smula härmade alla utan att släppa sina krukor.

Huskurer: noll. Hickor: massor. –J.

Julia räknade: ”Fyra elefanter”. ”Fem”.
Åskan mullrade.
– Den blixten slog ner längre bort.

De sju fröna sprang runt och letade efter en väg ut ur burken. Jag fortsatte att hicka.

– Och om vi kommer upp till elva? frågade jag.
– Stenar igen.
Julia slutade titta på burken och tittade på mig.

– Smula härmar din rädsla, sa Julia.

– Då får hon väl härma något annat, sa jag.

Jag hickade. I växthuset flammade det upp en gång till.

– Och om vi tar ut henne? frågade jag.

– Hon håller sig fast. Det har du ju sett.

Julia sänkte rösten.

– Stanna hos henne först.

Jag hade ingen huskur mot rädslan, bara en plan för att ingen skulle märka den, och den fungerade inte längre:

Min plan för att ingen ska märka att jag är rädd för åska:

1. Säga att jag älskar det.
2. ~~Inte hicka.~~ hick hick hick hick hick
3. ???

Och trean? –J.

Jag försökte. Verkligen.

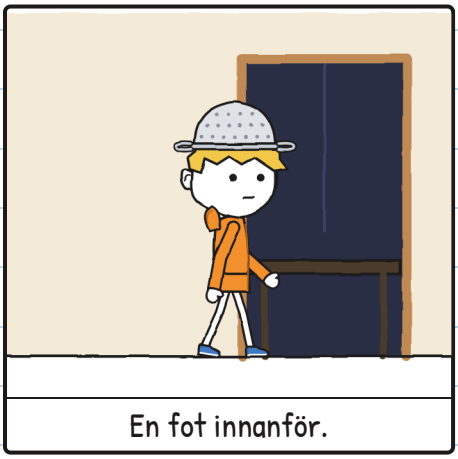

En fot innanför.

En åskknall.

Och tillbaka i köket igen.

Växthuset är där åskan låter starkast i hela kvarteret.

Från dörren tittade jag uppåt, genom glastaket. Mellan två blixtar såg jag dem, högt över taket: Veras drakar, som flög i åskvädret. De flyger ut när ingen tittar uppåt. Därför hade Vera inte följt med oss: när det åskar stannar hon hemma och håller koll på dem.

De hickade inte.

– Kom igen, jägare, sa Totte.

Jag väntade på skämtet som skulle komma. Det kom aldrig.

Jag tog av mig durkslaget och gav det till Flora. Hon höll det som en riktig hjälm.

Och så gick jag in.

Ett durkslag stoppar ingen blixt. Men rädsla stoppar det ibland. –J.

Regnet lät som tusen fingrar mot glaset. Jag kröp in under odlingsbänken, och Smula var där, hopkurad som en boll, darrande som jag.

BRRRMM! Jag hickade. Smula hickade. Flamman lyste upp oss båda.

Vi var två åskjägare under en odlingsbänk.

Från dörren sa Julia lågt, utan att skratta:

– Räkna med mig.

KAPITEL 5

Räkna med mig

Vi räknade: hon i dörren, jag under odlingsbänken och Smula darrande tätt intill mig.

Blixt.

– En elefant, två elefanter, tre, fyra, fem, sex.

Brrrmm.

– Sex: ungefär två kilometer, sa Julia. Den blixten slog ner längre bort. Vi stannar i skydd.

Jag hade räknat de sex elefanterna. Rädslan var kvar. Att säga att jag älskade åskväder hade inte hjälpt. Inte heller att bita ihop tänderna för att inte hicka.

Smula tittade på mig. Jag provade det som återstod.

– Jag är rädd för åska.

– Det vet jag, sa Julia. Du ritade det i morse, på sidan 6. Jag har väntat på att du skulle säga det.

– Jag är rädd för katter, sa Totte, med Åska sovande på sig och utan att våga röra sig.

– Och jag är rädd för att vänta på något som inte kommer, sa Flora. Därför öppnade jag burken direkt när den kom, de andra gångerna.

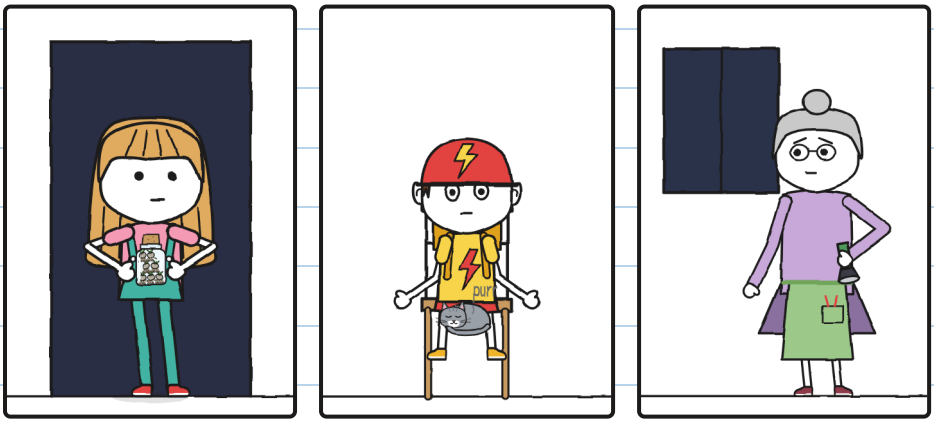

Och jag är rädd för spångar. Det visste ni redan. –J.

Ingen skrattade. Det regnade lika mycket, men under odlingsbänken var jag inte ensam längre.

Jag andades långsamt. Det gjorde Smula också.

Blixt. Vi räknade tillsammans till nio. Brrrmm.

Och jag hickade inte, varken vid den åskknallen eller vid nästa.

– Nu! viskade Flora.

Julia smög in på tå, ställde burken på den blöta jorden och tog ur korken. Sedan gick hon tillbaka till dörren utan ett ljud.

Tipp, tipp, tipp. I mörkret kom något ut ur burken.

Blixt, mycket långt bort. Vi räknade utan röst till tio elefanter. Brrrmm.

Tio: den sista som gällde.

Vid nästa blixt såg vi det:

Burken var tom. I jorden fanns sju små hål, och i det sista stack fortfarande ett litet ben upp.

Sedan en stund av ingenting: vi, i mörkret, som tittade på jorden.

Och sedan tändes den första.

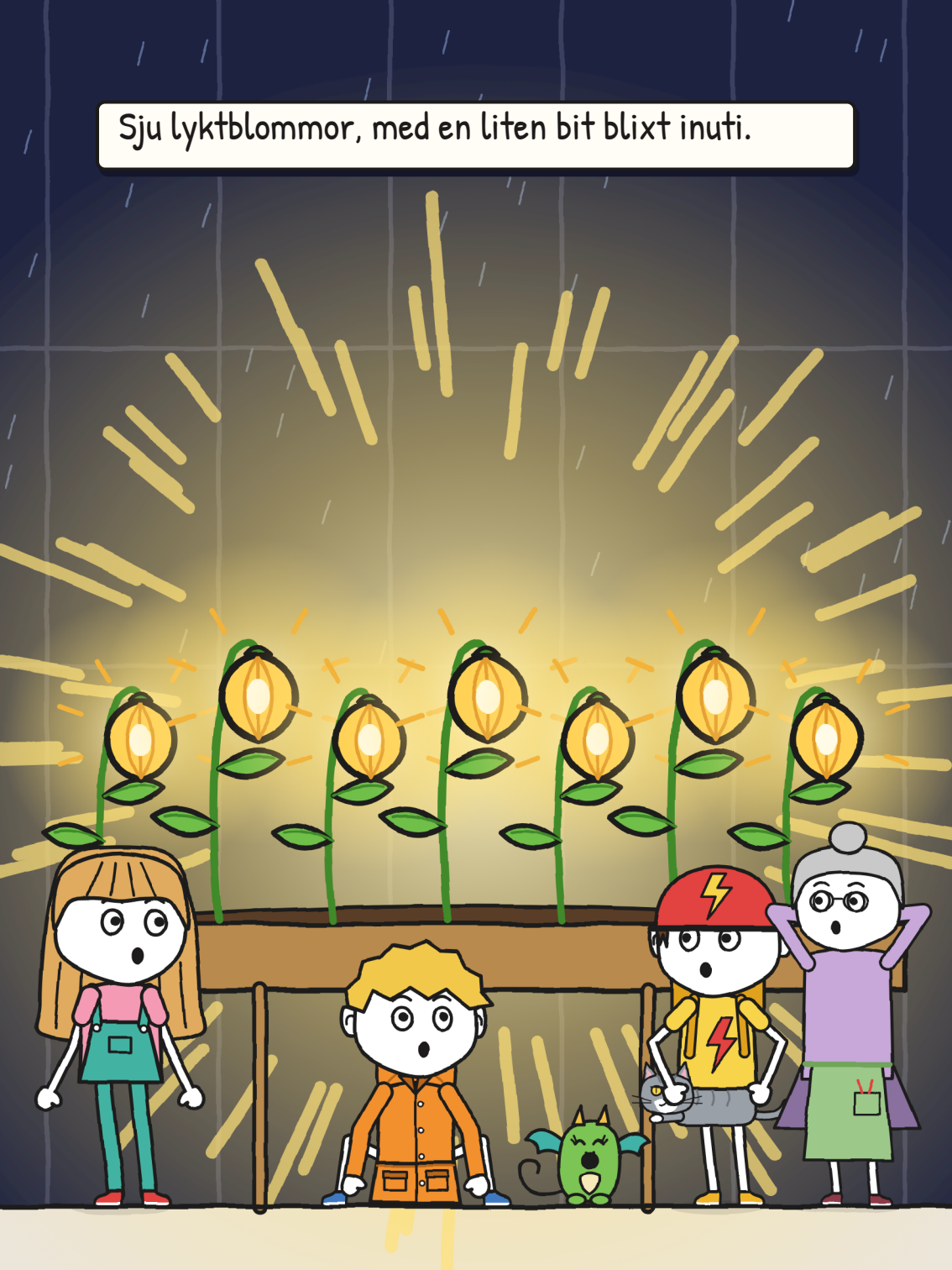
Sju lyktblommor, med en liten bit blixt inuti.

Smula hickade inte. Hon tittade på lyktblommorna med öppen mun, precis som jag. Hon härmade inte längre min rädsla: hon härmade det här.

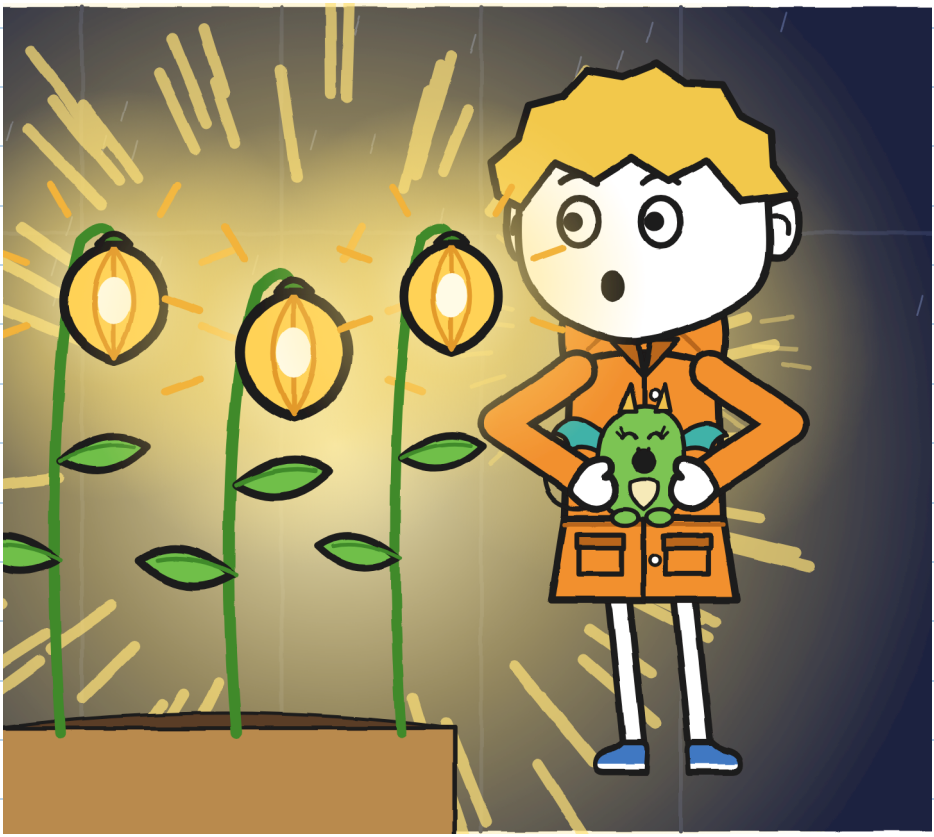

Flora sa ingenting på länge, och sedan rörde hon vid en lyktblomma med ett finger, långsamt, som man rör vid något man har väntat på länge.
– Så såg promenaden ut, sa hon.

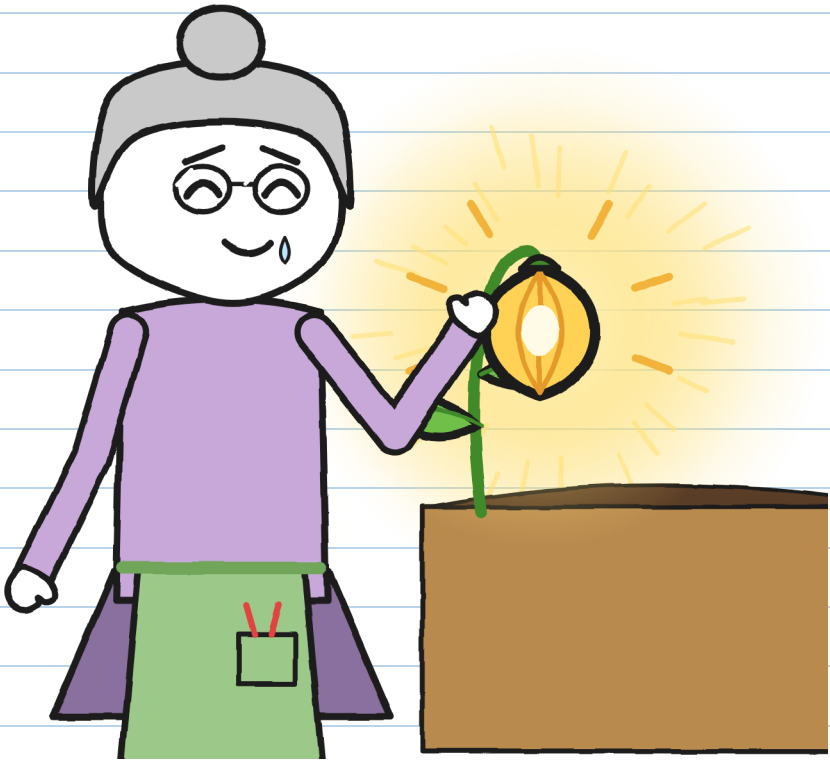

Jag rörde också vid en. Det gjorde Smula också. Den var ljum, som en sten i solen.

Flora vred på vevan för att stoppa regnet. Sedan tog hon fram en penna.
Äntligen skulle hon skriva på.
Julia stoppade pennan med två fingrar.
– Inte än. Det åttonde fattas.

Hon tittade på de sju lyktblommorna.
– Jag öppnade burken för tidigt. Vi måste hitta det.
Sedan gick hon till köket, tog loss etiketten
från kartongen och stoppade den i fickan
på hängselbyxorna.

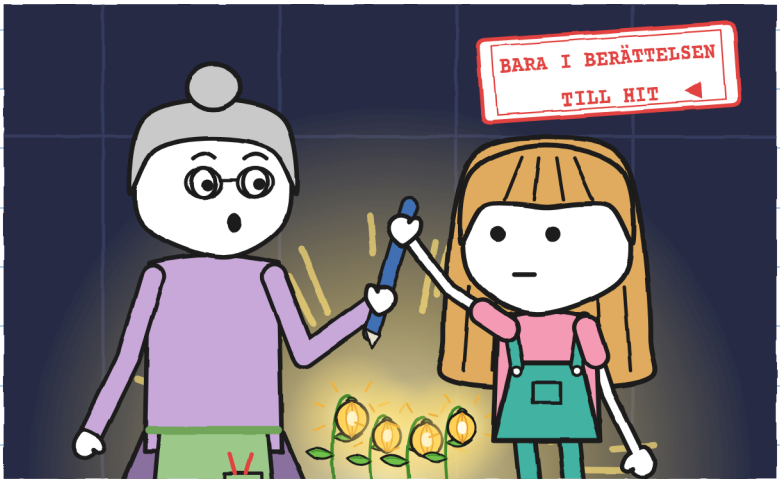

Levereras det, så levereras det helt. –J.

Vi gick tillbaka till köket.

– Gården är fortfarande stängd, sa Flora. Vi går inte ut än.

Vi väntade tills Julia inte hade några blixtar kvar att räkna, och sedan en halvtimme till, från den sista åskknallen. Det regnade inte längre: åskvädret hade dragit bort.

Och det åttonde fröet var ute någonstans, i mörkret. Utan jord i tid skulle det ligga och sova igen: ännu en sten. Och utan underskrift skulle nr 2 gå tillbaka till sin hylla i gryningen.

– Vi går och letar efter det, sa Julia.

Flora tittade ut i natten och knackade tre gånger på muren, som är väggen till Drakhuset, så som Vera hade sagt.

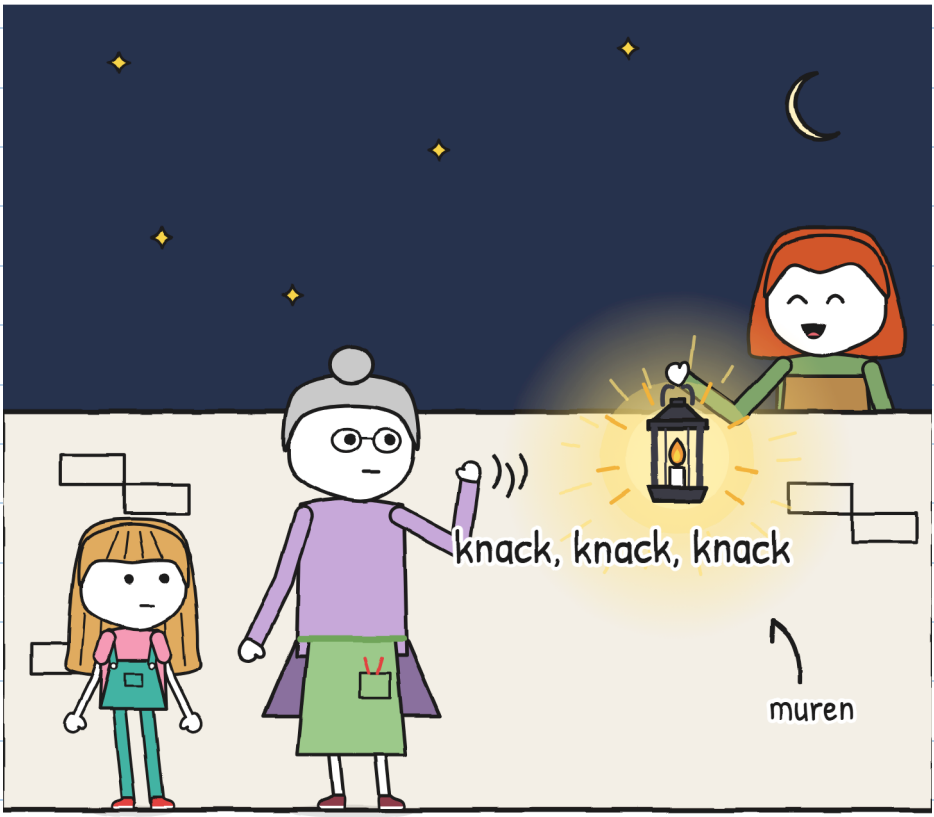

– Den här gången, sa hon, går ni inte ensamma.

KAPITEL 6

Det åttonde fröet

Vi gick ut med Flora och Vera, en lykta och en cykel. Julia bar den tomma burken och etiketten; jag bar Smula inne i regnjackan, med huvudet utanför.

Vi letade på gården, längs stigen och vid kanalkanten.

Ingenting.
Om det åttonde fröet hade somnat kunde det vara vilken som helst av de där stenarna.

Lyktan fick de blöta stenarna att glänsa.
Då kom jag på det: en lyktblomma som precis hade slagit ut skulle lysa svagt. Våra ljus kunde dölja den.
– Vänta. Släck allt.

Totte stannade cykeln, Vera skruvade ner lågan och Flora släckte ficklampan.

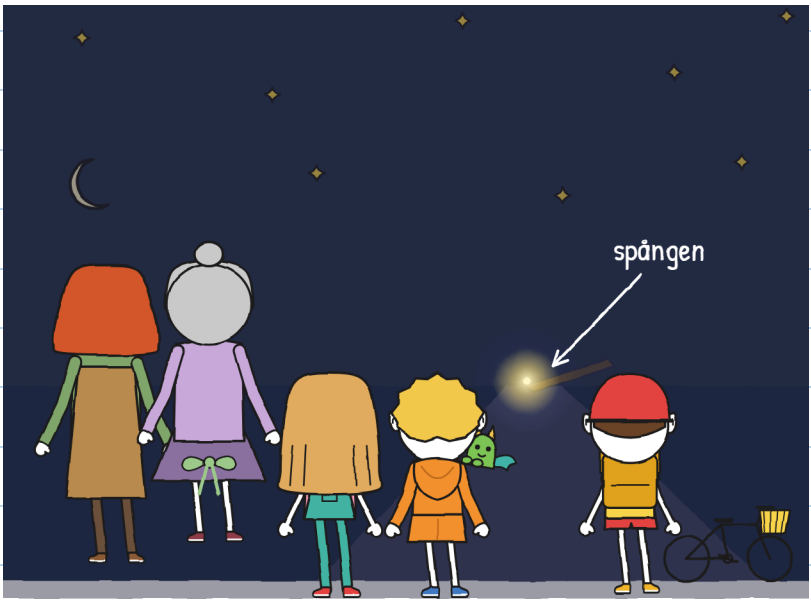

Vi stod stilla.
Längst bort på promenaden dök ett litet ljus upp. Det fanns vid spångens fot.

Jag tror att regnet förde det åttonde fröet längs stigen ner till promenaden, och att det fastnade i en spricka mellan två stenar, med en fingerbredd blöt jord, precis där spången börjar. Där planterade det sig självt. På långt håll ett litet ljus. På nära håll lyste det upp allt.

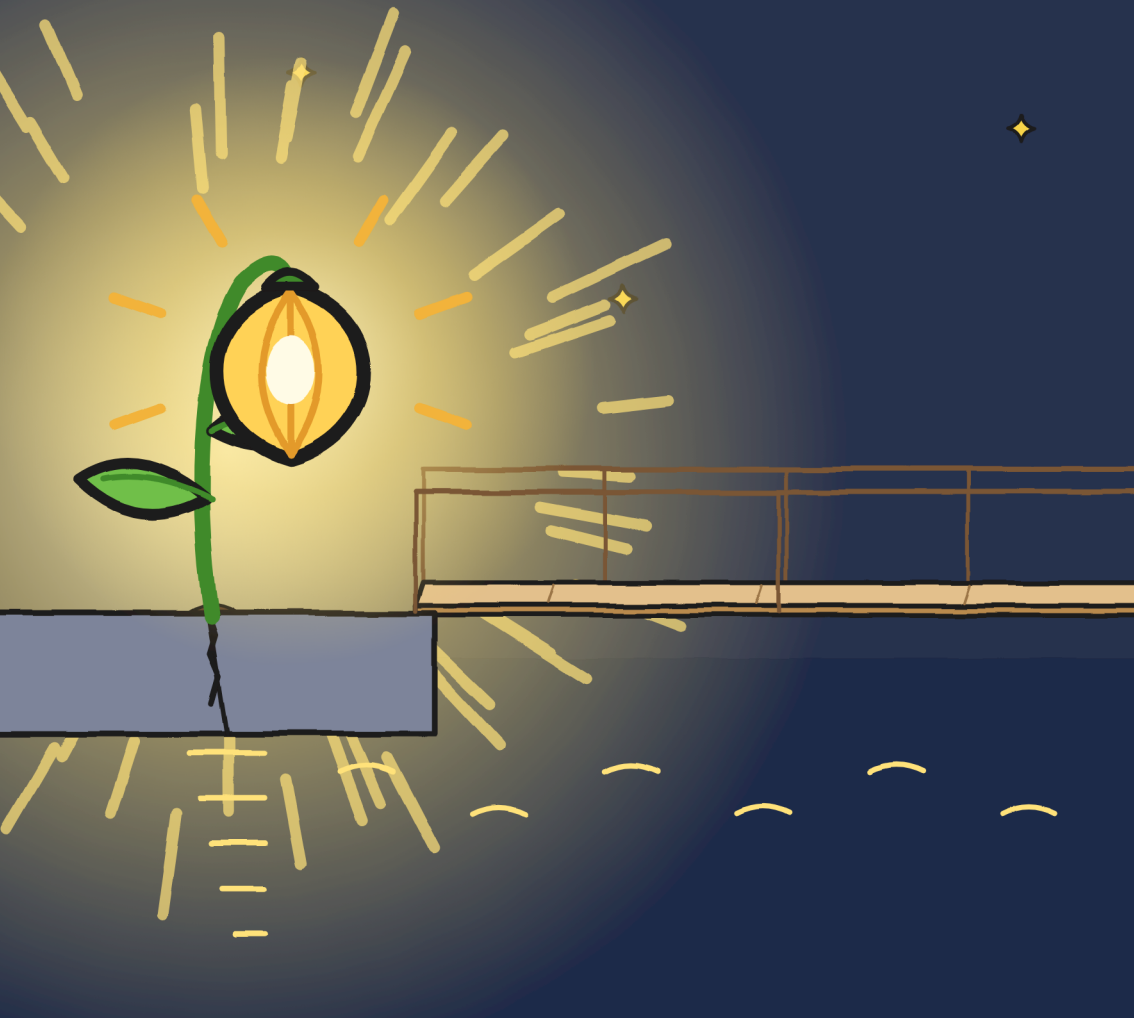

Julia tittade länge på spången: i ljuset såg den annorlunda ut, kortare, bredare, mer trä än vatten.

Hon satte en fot på spången. Bara en. Sedan tog hon bort den.

På långt håll är jag inte rädd längre. På nära håll nästan inte heller. –].

– Den där stannar här, sa Flora. Den har valt plats.

Julia gav henne etiketten och sin gröna tuschpenna, den med bläck som inte går bort. Flora skrev på i ljuset från den åttonde lyktblomman och gav tillbaka den.

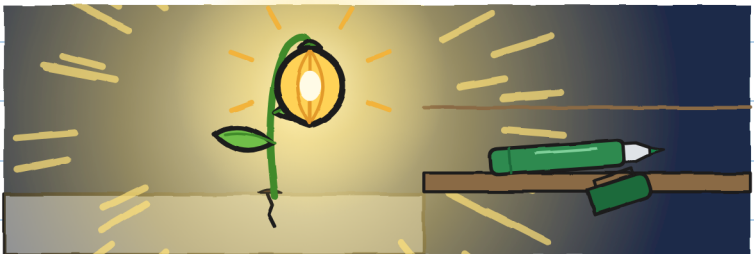

Vid hennes dörr, när vi sa adjö, gav Flora mig durkslaget:
– Behåll det, till nästa åskväder. Och säg till Märta att det var på tiden.

Vera lämnade Smula i hennes bo och körde oss i skåpbilen, med cykeln bakom, över landsvägsbron: på natten fälls Stora bron upp för båtarna. Hon släppte av oss vid affärens dörr och åkte tillbaka till sina drakar.

Affären var mörk. Märta stod inte vid disken.

Hon var under disken.

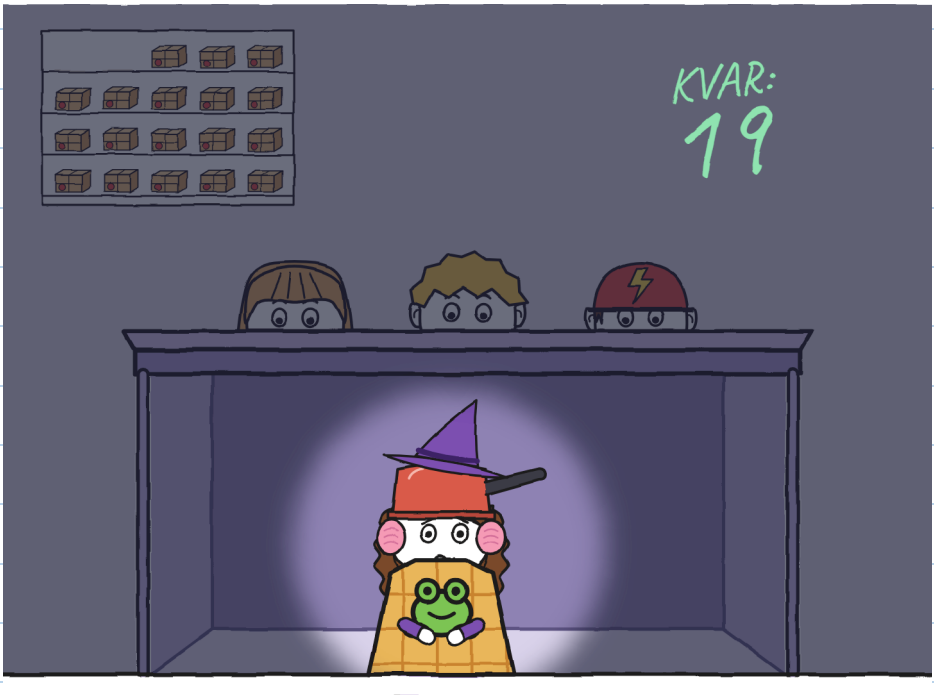

– Har det gått över än? frågade Märta.
– För en bra stund sen, sa Julia.

Märta hade en filt, öronskydd och en kastrull som hjälm.

Tjugotre leveranser. Ingen i åskväder. Nu förstod jag. Jag framförde Floras hälsning, och hon drog ner kastrullen till ögonbrynen.

– Jag är också rädd för åska, sa jag.
Märta lyfte på filten.

Jag kröp in under disken till henne. Vi passade in.

Märta ställde en låda upp och ner åt Totte, bredvid pallarna.
– Din plats. Tills vidare, sa hon.

Totte satte sig och skrev, med Julias tuschpenna, två ord till på det finstilta: ”och katter”.

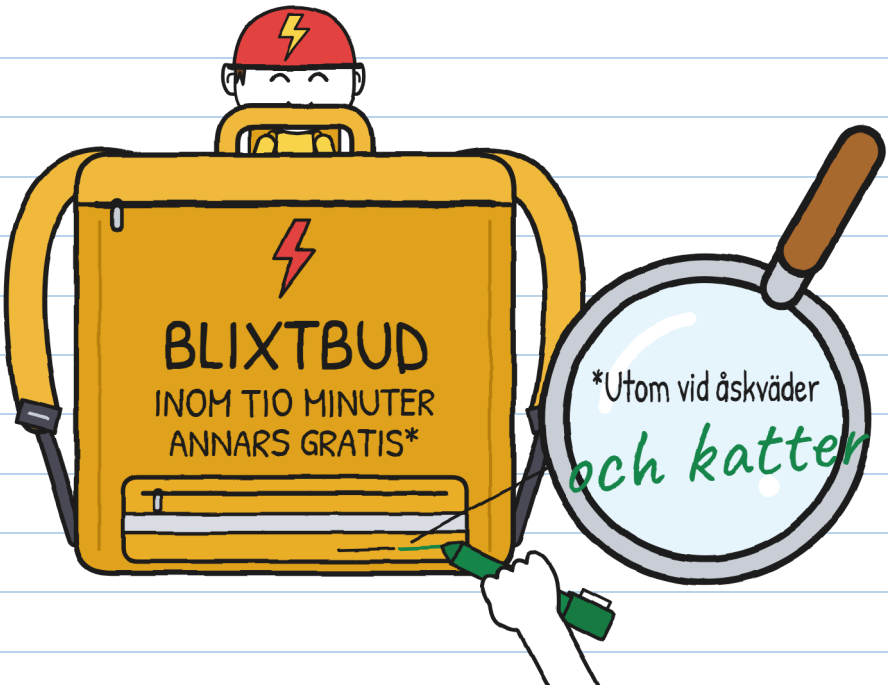

Nu säger det finstilta sanningen. –J.

Min plan för åskan, rättad:

1. Räkna elefanter.
2. Tillsammans med någon.
3. Om jag hickar gör det ingenting.

Och säg inte att du är åskjägare. –J.

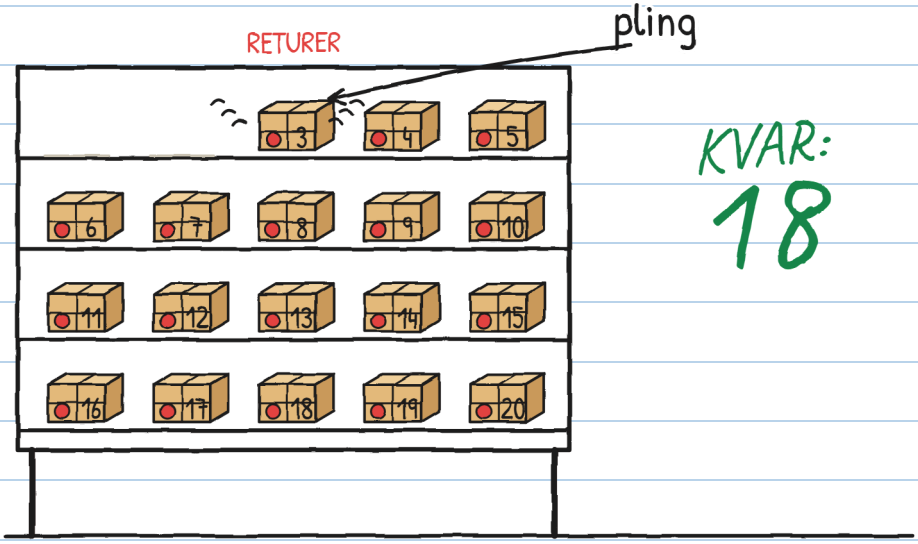

Den kvällen, innan vi gick, lät en retur: pling, som en liten klocka. Nr 3.

På etiketten stod det:

Nr 3

TILL TOTTIS

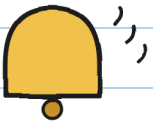

Totte blev röd som sin hjälm.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

(snart)

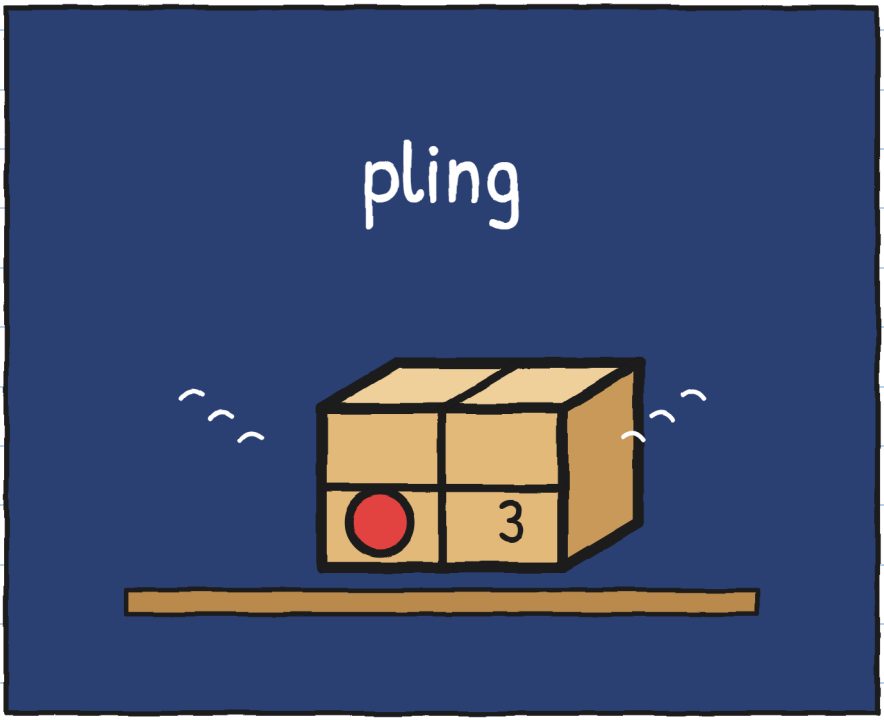

Vem skickar paket till Totte? –J.

KVARTERET (version 2)

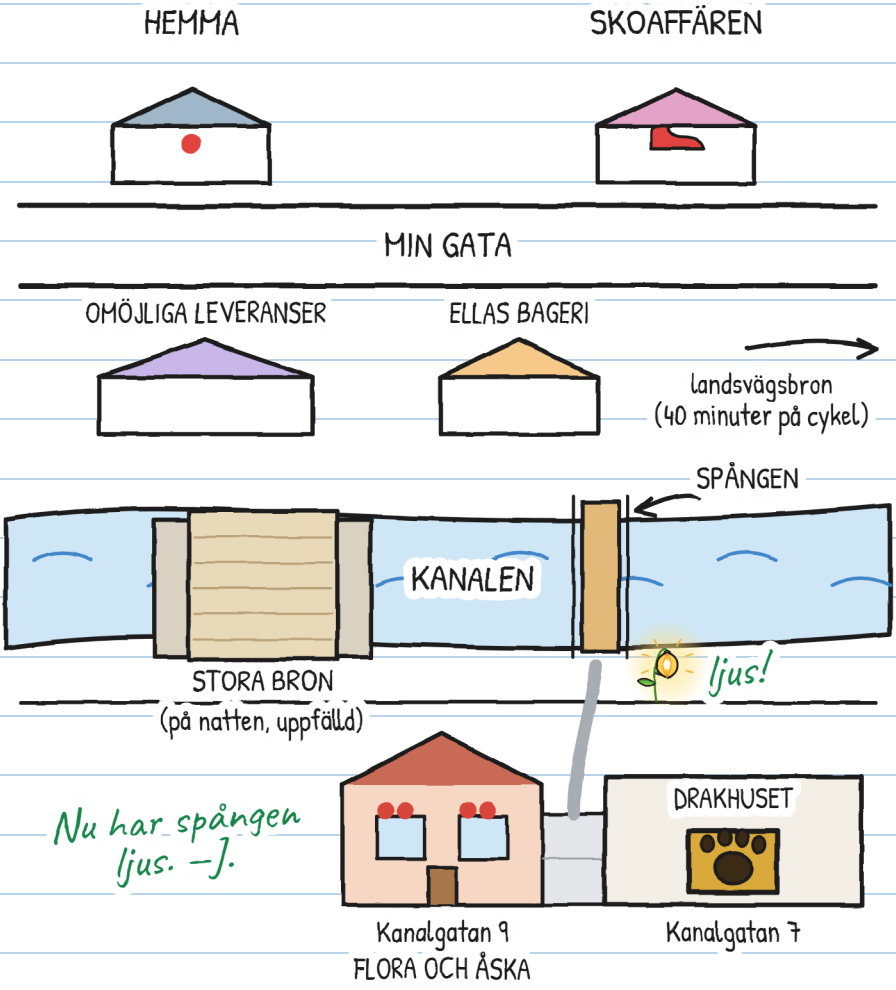

Jag har ett registerkort om R. De två första ledtrådarna är från anteckningsbok 1. Jag skrev ner de nya:

VAD VI VET OM R.

R.

1. Har urusel handstil (Märta).
2. Vera blev blek när hon läste initialen.
3. Planterade lyktblommor med Flora för länge sen.
4. Håller sitt ord, fast sent.
5. Gjorde Floras förtrollade glas.

6. Ingen säger vad R. heter. Det är också en ledtråd. –J.

Och du? Vem tror du att R. är?

Jag tror att R. är...

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
JULIA FÅNGAR FRÖ NUMMER SJU.

STORLEK XS · A1
Ett frö låg kvar på golvet. Julia fångade det. Sju.

STORLEK S · A2
Ännu en blixt: på golvet fanns bara ett frö kvar. Julia fångade det. Sju.

STORLEK M · B1
Vid nästa blixt fanns det bara ett frö kvar, och Julia fångade det. Sju.

STORLEK L · B2
När det blixtrade igen låg det bara ett enda frö kvar på golvet, och Julia fångade det. Sju.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma åskväder. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

RIKTIGT ÅSKVÄDER: SÅ GÖR DU

1. Hör du åska, även långt borta, gå in i huset: blixten kan redan nå dig.
2. Inomhus, tillsammans med en vuxen, långt från fönster, dörrar och glas. Inga växthus, broar, träd eller vatten.
3. Gå inte ut förrän en halvtimme efter den sista åskknallen.
4. Att räkna elefanter visar om en blixt slog ner nära eller långt bort, och det lugnar. Det säger inte när du kan gå ut.

RÄKNA PÅ DITT ÅSKVÄDER

Inifrån huset: räkna elefanter mellan blixten och åskan.

Blixt	Elefanter	Kilometer (1 per 3, ca)	Den blixten: närmare eller längre bort?
1	15	5	–
2	9	3	närmare